

Arrest

nr. 272 503 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 15 maart 2017 in eigen naam en voor haar (toen) minderjarige zoon, verzoeker, een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 21 april 2017 wordt dit verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) geweigerd.

Verzoekster dient op 3 januari 2018 in eigen naam en voor haar minderjarige zoon, verzoeker, een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 januari 2018 doet verzoekster een verklaring betreffende de woonstkeuze waarbij zij woonplaats kiest op het adres van haar toenmalige raadsman, namelijk W. ..., 2460 Kasterlee.

Op 7 maart 2018 beslist het CGVS om dit verzoek niet in overweging te nemen. Deze beslissing wordt aangetekend verstuurd naar het volgende adres: K. ..., 2000 Antwerpen.

Op 15 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Deze beslissing wordt op 16 maart 2018 aangetekend verstuurd naar W. ..., 2460 Kasterlee, de gekozen woonplaats van verzoekster.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : G. (...)
voornaam : B. (...)
geboortedatum : (...) 1980
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Albanië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07 maart 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25 april 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op. Hij meent dat de bestreden beslissing op 19 maart 2018 aan verzoekster werd betekend op het laatst gekozen adres, namelijk W. ..., 2460 Kasterlee. Verweerder acht de beroepstermijn van dertig dagen conform artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) overschreden waardoor het beroep laattijdig is ingediend.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat verzoekster tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming een andere raadsman heeft aangesteld. De raadsman die zijn kantoor heeft te W. ... 2460, Kasterlee, en waar zij woonplaats heeft gekozen, is niet meer haar raadsman op het moment dat de bestreden beslissing wordt genomen. Verzoekster duidt hierbij op het feit dat de beslissing van het CGVS d.d. 7 maart 2018 daarom naar het adres van haar nieuwe raadsman is verstuurd, namelijk K. ..., 2000 Antwerpen.

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder echter dat verzoekster een dergelijke adreswijziging niet per aangetekende zending aan hem heeft meegedeeld. Verweerder houdt voor dat elke wijziging van de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending moet worden medegedeeld aan het CGVS alsook aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (of zijn gemachtigde). Dit is volgens verweerder *in casu* niet gebeurd, zodat de kennisgeving van de bestreden beslissing op de laatst gekozen woonplaats op 19 maart 2018 geldig is gebeurd.

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier inderdaad een 'verklaring betreffende de woonstkeuze' d.d. 31 januari 2018 bevindt. Verzoekster verklaart hierin woonstkeuze te doen op het adres van haar advocaat M. M., namelijk te W. ..., 2460 Kasterlee. In deze verklaring wordt uitdrukkelijk gesteld dat elke wijziging van de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende brief moet worden meegedeeld en dat elke kennisgeving geldig is wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene is verstuurd bij een ter post aangetekende zending.

Uit het administratief dossier, en meer bepaald uit de poststempel, blijkt dat de bestreden beslissing op 16 maart 2018 aangetekend is verstuurd naar W. ..., 2460 Kasterlee. In principe zou een dergelijke kennisgeving aldus geldig moeten zijn.

De Raad merkt echter op dat de beslissing van het CGVS inzake de niet-inoverwegingname van verzoeksters asielaanvraag aangetekend is verstuurd naar het adres van advocaat W. L. te K. ..., 2000 Antwerpen, waarvan verzoekster verklaart dat dit haar nieuwe raadsman was. Deze kennisgeving bevindt zich in het administratief dossier. Verweerder kan moeilijk voorhouden dat hij niet op de hoogte was van de wijziging van de gekozen woonplaats van verzoekster, nu duidelijk blijkt dat de beslissing van het CGVS reeds meer dan een week voor de bestreden beslissing aangetekend werd verstuurd naar deze nieuwe gekozen woonplaats. Bovendien blijkt uit het administratief dossier eveneens dat de aangetekende zending van de bestreden beslissing d.d. 16 maart 2018 niet kon worden bezorgd op het gegeven adres, zijnde W. ..., 2460 Kasterlee, waardoor deze is teruggestuurd.

Het staat aldus vast dat de kennisgeving van de bestreden beslissing verzoekster niet heeft bereikt. Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat er sprake is van overmacht, nu de CGVS de beslissing tot niet-inoverwegingname van haar asielaanvraag naar het correcte adres heeft verstuurd en de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing, een week later, naar het oude adres heeft verstuurd en haar hierdoor niet kon bereiken. Het beroep wordt ontvankelijk verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"1. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij tevens rekening te houden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Dit geldt in het bijzonder gelet op de medische situatie van de moeder van het gezin en de belangen van de minderjarige. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de elementen gekend in het administratief dossier.

De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Albanië en behoort tot een gezin van een alleenstaande moeder (mevrouw G. (...) B. (...)) en een, ondertussen, meerderjarige zoon (G. (...) J. (...)).

De verzoekende partij verliet Albanië in 2017, waarna zij toekwamen in België op 6 maart 2017. De heer G. (...) J. (...) was op dit moment nog minderjarig.

Mevrouw G. (...) B. (...) diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 15 maart 2017.

Op 21 april 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per arrest van 13 december 2017.

Mevrouw G. (...) B. (...) diende vervolgens een tweede verzoek tot internationale bescherming in op 3 januari 2018.

In de "Verklaring meervoudige asielaanvraag" kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij een psychologisch rapport heeft overgemaakt. Dit rapport werd opgemaakt in december 2017 (17 december 2017) door Dr. J.J.; net voor de verzoekende partij het opvangcentrum diende te verlaten. In dit rapport wordt zowel de psychische als fysieke (hartproblemen) problematiek omschreven waarmee mevrouw G. (...) B. (...) te kampen heeft. Hieruit blijkt dat zij te kampen heeft met een medische problematiek.

Dit werd als volgt genoteerd op pagina 3 en 4 van de "Verklaring meervoudige asielaanvraag" van 31 januari 2018 (stuk 6):

17. Vragen bij documenten: welke? Originelen of kopie? Indien kopie, waar is het origineel? Hoe ontvangen? Wanneer ontvangen? Bewijs van ontvangst? Gedateerd? Wordt uw naam hierin vermeld? Waarom legt u dit document voor? Wat is de inhoud van het document?

(...)

2 Psychologisch rapport (nederlands)

Waar is dit document opgemaakt?

In België. Omdat ik psychische problemen heb, ik heb ook hartproblemen. Ik heb te veel stress.

Wanneer is dit document opgemaakt?

Eind 12.2017, voor ik het OC heb verlaten.

Staat uw naam in dit document?

Ja.

Is dit document origineel? Zo nee, waar is het origineel?

Origineel.

Waarover gaat dit document?

Over mijn problemen, wat ik heb meegemaakt en over mijn huidige gezondheidstoestand. Wanneer heeft u dit document verkregen?

Eind 12.2017.

Van wie hebt u het verkregen?

Van de psycholoog. Ik had hem een rapport gevraagd. Hij heeft het naar mijn assistent in het OC opgestuurd. Ik heb het van haar gekregen.

Korte samenvatting van het document door de tolk:

Datum van opmaak of uitgifte: 17.12.2017

Plaats van opmaak of uitgifte: Turnhout

Auteur: J.J.

Op 7 maart 2018 beslist het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen evenwel om het verzoek niet in overweging te nemen. Ook in deze beslissing werden de verschillende documenten vermeld die door de verzoekende partij werden overgemaakt, waaronder het psychologisch rapport op pagina één:

(...)

Er kan derhalve niet worden betwist dat de moeder van het gezin te kampen heeft met een medische problematiek. Bovendien is de minderjarige zoon van mevrouw G. (...) schoolgaand in België.

Op 15 maart 2018 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld t.a.v. de verzoekende partij (een bijlage 13quinquies). Dit betreft de bestreden beslissing.

2. De verplichtingen onder artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De verzoekende partij dient vast te stellen dat de uiterst korte motivering in de bestreden beslissing geen inzicht geeft op welke manier de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij (zoals toegelicht onder randnummer één) bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motieven in de bestreden beslissing stellen enkel dat de moeder van het gezin (omschreven als "hij") verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van "de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten". Meer bepaald wordt gesteld dat "betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum".

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij komt, ondanks artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de formele motiveringsverplichting, nergens ter sprake.

De verzoekende partij kan hierdoor uit de uiterst beperkte motieven in de bestreden beslissing niet afleiden op welke wijze met hun persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij wijst daarbij in het bijzonder naar de medische situatie van de moeder van het gezin, waaruit blijkt dat zij te kampen heeft met zowel psychische als fysieke problemen.

De psychische problemen van de moeder van het gezin zijn bovendien gelinkt aan de situatie in Albanië, terwijl de bestreden beslissing net een terugkeerverplichting oplegt naar dit land van herkomst.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een

terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Albanië ("nationaliteit: Albanië") en dit binnen een termijn van vijftien dagen ("binnen 15 (vijftien) dagen").

Er blijkt dan ook niet op welke wijze door de verwerende partij werd rekening gehouden met de medische situatie van de moeder van het gezin voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing, waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd.

Deze vaststelling geldt eveneens ten aanzien van de minderjarige zoon van mevrouw G. (...).

Hij is, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, minderjarig en daarom schoolplichtig. De terugkeerverplichting wordt echter ook ten aanzien van de (toen nog) minderjarige G. (...) J. (...) opgelegd, waardoor is een breuk betekent met de opleiding die hij volgde. Dit vormt derhalve een inbreuk op de belangen van de minderjarige, terwijl deze belangen dienen te primeren.

Er kan niet worden vastgelegd op welke wijze door de verwerende partij met deze belangen van de minderjarige werd rekening gehouden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt nochtans steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM.

De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen (of dienen te liggen) worden derhalve niet vermeld in de bestreden beslissing.

4. Omwille van deze redenen, is de bestreden beslissing in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder niet ten aanzien van de inhoudelijke argumenten gericht tegen de bestreden beslissing.

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De Raad stelt vast dat hieraan *in casu* is voldaan. Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen: 1° wanneer hij in het Rijk

verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...) ". Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. De bestreden beslissing stelt immers: *"betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum"*. Deze motieven worden niet betwist door verzoekers.

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet stelt de gemachtigde in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel wordt gevisieerd. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel zonder dat verweerder gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekers tonen niet aan dat, en om welke redenen, deze motieven die hen zijn gekend, niet aan de formele motiveringsplicht zouden voldoen, noch maken ze duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aldus niet aangetoond.

Verzoekers betogen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt geschonden doordat er niet werd gemotiveerd omtrent de gezondheidstoestand van verzoekster en het hoger belang van verzoeker.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: richtlijn 2008/115/EG) (cf. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98.) Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk. Op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient het bestuur aldus bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer rekening te houden met het belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoekster.

In casu betogen verzoekers dat de bestreden beslissing geen inzicht geeft op welke manier verweerder rekening heeft gehouden met hun persoonlijke situatie. Verzoekers verwijzen hierbij naar de medische problematiek waarmee verzoekster kampt, vastgesteld door dokter J. J., en naar het feit dat verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing schoolliep in België gezien hij op dat moment minderjarig en dus leerplichtig was. Hun persoonlijke situatie komt nergens ter sprake. Uit de summiere motivering in de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekers niet dat er een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad bemerkt vooreerst het volgende: uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Zo strekt de uitdrukkelijke motiveringsplicht er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene

verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*”, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf op te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere, recente beslissingen of uit stukken in het administratief dossier.

Verzoekster wijst op haar psychische problematiek en meer bepaald verwijst zij naar het psychologisch rapport van 17 december 2017 dat zij heeft gevoegd bij haar *“verklaring meervoudige asielaanvraag”* en waaruit blijkt dat zij te kampen heeft met een medische problematiek. De CGVS vermeldt in de beslissing van 7 maart 2018 waarbij haar asielaanvraag niet in overweging wordt genomen dat het psychologisch rapport werd opgesteld door een Belgische psycholoog waarin haar problemen kort vermeld staan. Met de enkele verwijzing naar het psychologisch rapport van 7 maart 2018 toont verzoekster evenwel niet aan dat zij een medische behandeling onderging of nog steeds zou ondergaan of dat zij niet in staat zou zijn te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met relevante medische gegevens die haar zouden hebben verhinderd terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekster laat ook thans na aan te tonen dat zij verhinderd wordt te reizen of terug te keren naar het land van herkomst. Aangaande haar gezondheidssituatie maakt verzoekster aldus geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Verzoeker verwijt de gemachtigde vervolgens geen rekening te hebben gehouden met zijn minderjarigheid en schoollopen ten tijde van de bestreden beslissing. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoeker als minderjarige en zijn schoollopen. Evenwel gaat verzoeker eraan voorbij dat hij op 14 juni 2018 meerderjarig werd, thans vier jaar later bijgevolg niet meer schoolplichtig is en in het verzoekschrift nalaat aan te tonen dat hij nog steeds zou school lopen. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Opdat de verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Verzoeker die thans niet meer schoolplichtig is en evenmin aantoonbaar nog steeds school te lopen of een opleiding te volgen toont geen actueel belang aan bij zijn grief. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij zijn opleiding heeft behaald met een certificaat op 20 april 2022 en thans geen school meer loopt.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM laten zij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormeld artikel schendt. Er is geen sprake van een schending van hun gezinsleven aangezien het bestreden bevel betrekking heeft op beide verzoekers.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN